

отъ княза Долгорукова, бившии тоже въ пленъ, и извѣстилъ са че синъ му е живъ и здравъ и са нахожда въ пленъ. Обрадванъ отчаяния баща започеналъ да питае надѣжда че ще да види сина си а освѣнтъ туй, като са научилъ че самъ императора са е завърналъ въ Петербургъ, рѣшилъ са да отиде и лично да му поднесе жалба противъ полковника на Преображенския полкъ Петра Михайлова. Той подробно разправялъ въ прошенieto си какъ полковника съ благи думи и добри обѣщания зелъ сина му, какъ го отвелъ, какъ послѣ самъ той, отъ жалость за едничката си рожба, паднхлъ въ отчаяние и изгубилъ всичко и какъ най-послѣ са извѣстилъ че синъ му билъ живъ и здравъ въ Швеция; съ туй заедно, той просилъ да му са възвърне сина, да му са плати загубата и да му се даде възнаграждение.

Туй прошение той подалъ когато господаря билъ занимать съ адмиралски работи; стареца устно казалъ че е обиденъ и че проси справедливо удовлетворение. „Монарха го не приелъ, той му казалъ:

— „Старче!“ ти знаешъ че има мѣста, които са занимавать само съ тия работи; иди и подай прошенieto си тамъ, менъ небезпокой; но менъ е невъзможно да разгледвамъ самъ всѣка работа.“

— Знамъ, господарю, всичко туй, знамъ и вашитѣ заповѣди, че не трѣбва да подавами всѣко прошение на васъ, казалъ стареца, но работата за която азъ са оплаквамъ не ще са приеме отъ никое сждебно мѣсто; прошенieto ми е противъ единъ полковникъ, начальникъ на цѣлъ единъ полкъ.

— „Кой е тозъ полковний начальникъ?“ попиталъ удивително господаря.

Ти самъ, господарю; противъ тебе бѣдния и печалния старецъ издава прошение.